

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 338/2020-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Roberta Šorla prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Lučivjanským, Štúrova 19, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 3160/2014 v časti o námietkach povinnej proti exekúcii a trovám exekúcie a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 3160/2014 v časti o námietkach povinnej proti exekúcii a trovám exekúcie p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 3160/2014 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 450,29 € (slovom štyristopäťdesiat eur a dvadsaťdeväť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ondreja Lučivjanského, Štúrova 19, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 338/2020-9 z 8. septembra 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Lučivjanským, Štúrova 19, Košice, podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 3160/2014 v časti o námietkach povinnej proti exekúcii a trovám exekúcie (ďalej len „napadnuté konanie“).

1.1 Vec napadla ústavnému súdu 5. augusta 2020 do senátu v zložení Martin Vernarský (predseda senátu), Ivan Fiačan a Peter Straka (sudca spravodajca) a v tomto zložení ústavný súd prijal vec na ďalšie konanie. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 schváleného 27. mája 2020 a dodatku č. 2 schváleného 1. októbra 2020 je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Robert Šorl.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je oprávneným v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pre vymoženie peňažnej čiastky 12 397,41 € s príslušenstvom, a to na podklade osvedčenia o dedičstve sp. zn. 13 D 384/2009. Sťažovateľ doručil súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie 15. mája 2014.

2.1 Okresný súd uznesením č. k. 20 Er 3160/2014-101 z 2. decembra 2015 námietky povinnej proti exekúcii a proti trovám zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podala povinná sťažnosť. Okresný súd uznesením č. k 20 Er 3160/2014-130 z 22. augusta 2016 námietkam povinnej proti exekúcii a trovám vyhovel.

2.2 Proti uzneseniu okresného súdu č. k 20 Er 3160/2014-130 z 22. augusta 2016 podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozhodol (po urgencii sťažovateľa, pozn.) uznesením sp. zn. 15 CoE 71/2017 z 25. októbra 2018 tak, že uznesenie okresného súdu č. k 20 Er 3160/2014-130 z 22. augusta 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.3 Sťažovateľ uviedol, že podaním z 26. februára 2019 žiadal okresný súd o bezodkladné rozhodnutie vo veci s prihliadnutím na skutočnosť, že exekúcia prebieha už 5 rokov. Následne sťažovateľ zaslal 1. apríla 2019 okresnému súdu druhú urgenciu, ktorou opätovne žiadal o rozhodnutie vo veci. Keďže k rozhodnutiu vo veci nedošlo, sťažovateľ zaslal 13. júna 2019 predsedovi okresného súdu sťažnosť proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

2.4 V závere sťažovateľ konštatuje, že „*Odo dňa 25.10.2018, kedy bolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľa tak, že sa napadnuté uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa*

22.08.2016 ruší a vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nedošlo k vydaniu meritórneho rozhodnutia a tým nedošlo k náležitej súdnej ochrane práv a právom chránených záujmov sťažovateľa. Za takýchto podmienok sťažovateľ stratil vieru v spravodlivé a promptné rozhodnutie vo veci.“

3. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Okresný súd Košice I, v konaní vedenom pod sp. zn. 20Er/3160/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Košice I, v konaní vedenom pod sp. zn. 20Er/3160/2014 sa prikazuje konať bez prietahov.

[REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 6.000 €, ktoré je Okresný súd Košice I povinný mu vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

[REDAKOVANÉ], sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť jeho právnomu zástupcovi do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

4. Na výzvu ústavného súdu sa elektronickým podaním sp. zn. 1 SprV 576/2020 z 23. septembra 2020 doručeným ústavnému súdu toho istého dňa vyjadril k ústavnej sťažnosti predseda okresného súdu, ktorý zhrnul vykonané úkony okresného súdu v napadnutom konaní a konštatoval, že „... od 3.4.2019 je súd vo veci absolútne nečinný“. V závere v podstatnom uviedol: „Keďže o námietkach povinnej (od 23.12.2015) súd do 23.9.2020 právoplatne nerozhodol, dochádza v tomto konaní k zbytočným prietahom, a preto sťažnosť [REDAKOVANÉ] hodnotím ako dôvodnú.“

5. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

6. Následne ústavný súd zaslal 24. septembra 2020 výzvu právnenému zástupcovi sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenie predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprV 576/2020 z 23. septembra 2020 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska k veci. Právny zástupca sťažovateľa elektronicky doručil ústavnému súdu podanie 25. septembra 2020, v ktorom vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

10. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, I. ÚS 132/03).

14. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04). Pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený, a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku.

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá.

17. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

18. Povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva i z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a teda či bolo alebo nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016). V súlade s judikatúrou ESJP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy

exekučných oddelení všeobecných soudů. Předseda okresního soudu vo svojom vyjadrení taktiež nepoukázal ani na právnú, ani na skutkovú zložitost' veci.

20. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, teda neprimeraná dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.

21. Napokon ústavný súd pristúpil k hodnoteniu tretieho kritéria, a to samotného postupu okresného soudu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného soudu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

22. Ústavný súd sa podrobne oboznámil s doterajším priebehom napadnutého konania. Okresný súd uznesením č. k. 20 Er 3160/2014-101 z 2. decembra 2015 námietky povinnej proti exekúcii a proti trovám zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podala povinná sťažnosť. Okresný súd uznesením č. k. 20 Er 3160/2014-130 z 22. augusta 2016 námietkam povinnej proti exekúcii a trovám vyhovel. Proti uzneseniu okresného soudu č. k. 20 Er 3160/2014-130 z 22. augusta 2016 podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 15 CoE 71/2017 z 25. októbra 2018 tak, že uznesenie okresného soudu č. k. 20 Er 3160/2014-130 z 22. augusta 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Od uvedeného času okresný súd tak, ako potvrdil jeho predseda, sporné rozhodovanie o námietkach neuzavrel.

23. Ústavný súd konštatuje, že v skúmanom období (od decembra 2015, keď sa prvýkrát rozhodlo o námietkach povinnej osoby) ide o celkovo neakceptovateľnú dobu rozhodovania o námietkach povinnej. Rozhodovanie o námietkach proti exekúcii sa nevyznačuje zložitým dokazovaním či pojednávaním. Ide spravidla o postup soudu ex cathedra. Ústavnému soudu je známa skutočnosť o nadmernom zaťažení exekučných

oddelení. Je notorieta, že justícia sa vyrovnáva s miliónmi exekučných vecí. Aj tento fakt viedol k zásadným legislatívnym zmenám (koncentrácia exekučných vecí na Okresnom súde Banská Bystrica či oddĺženie vybranej časti povinných osôb). Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prierahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99). Akokoľvek zaťažené exekučné oddelenie nedáva žiadnu možnosť vyhodnotenia tejto situácie v neprospech účastníkov exekučných konaní, a teda ani sťažovateľa. Sťažovateľ nebol neaktívny. Rozhodnutie urgoval nielen priamo procesnému súdu (podania z 26. februára 2019 a 1. apríla 2019), ale využil aj podanie sťažnosti predsedovi súdu z 13. júna 2019, ktorý uznal dôvodnosť ústavnej sťažnosti. K neprimeranej dĺžke sporného rozhodovania je v zmysle judikatúry potrebné zohľadniť aj podiel neefektívnej činnosti v podobe zrušeného uznesenia okresného súdu, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k predĺženiu konania o približne dva kalendárne roky (bližšie v bodoch 2.1 a 2.2 tohto nálezu).

24. Berúc do úvahy najmä celkovú dĺžku rozhodovania o námietkach povinnej proti exekúcii a trovám exekúcie, je možné dĺžku konania v tejto časti exekúcie označiť za neprimeranú, a teda nezlučiteľnú s označenými základnými právami podľa ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta.

25. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

26. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

27. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

28. V nadväznosti na výrok o porušení označených práv a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov, zohľadňujúc skutočnosť, že označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená (bod 2 výroku tohto nálezu).

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

30. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

31. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

32. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch

mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadost'učinenie, v tejto lehote priznané finančné zadost'učinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadost'učinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

33. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

34. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd zohľadnil neakceptovateľný rozsah priet'ahov, a berúc pri tom do úvahy rozhodovaciú prax ESLP, podľa ktorej sa s výhradou zjavnej neprimeranosti okolnostiam prípadu nevyžaduje, aby vnútroštátne orgány priznávali z titulu odškodnenia rovnaké sumy, ako by pravdepodobne ESLP priznal podľa čl. 41 dohovoru (rozhodnutie ESLP z 15. 3. 2005 vo veci Bako proti Slovensku, sťažnosť č. 60227/00), rozhodol tak, že konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci zodpovedá priznanie finančného zadost'učinenia sťažovateľovi v sume 1 500 €, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu. Vo zvyšnej časti jeho žiadosti ústavný súd nevyhovел (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

35. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

36. Pri výpočte trov konania sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách

a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

37. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 v sume 177 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola vo výške 1 062 €). Sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 je v sume 10,62 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Po zohľadnení príslušnej sadzby dane z pridanej hodnoty náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu takto predstavuje sumu 450,29 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu